Goma raspunde la "spusele" securistului Plesita

Paris, 13 martie 2005

Draga Mircea Stanescu

dragi prieteni,

Am intors pe toate fetele spusele lui N. Plesita in emisiunea de TV in legatura cu sotia mea, Ana Maria. In ciuda revoltei, a durerii resimtite, nu am gasit nimic nou in folosirea si a acestei "arme" de catre Securitate in scopul umilirii "dusmanului": pangarirea imaginei femeilor lui: mama, sotie, sora, logodnica, prietena. Nimic nou - pentru mine:

- In 1949, la Securitatea din Medias, mi-a fost pangarita m a m a, prin simularea, punerea in scena a unui viol in grup. Sub conducerea maiorului Ion Buzescu si a capitanului Paszty, dupa ce a fost batuta, a fost dezbracata, intinsa pe o masa, toti cei vreo sapte securisti au scuipat-o, pe rand, ca intr-un scenariu bine invatat, intre picioare, injurand-o, tratand-o de curva, amenintand-o ca o vor face posta - daca.

Acestea nu le-am aflat din gura mamei, ci le-am auzit, nopti la rand, spuse de ea, in soapta, tatei. Tata o consola cum putea, aducandu-i aminte ca fusese doar "teatru". La un moment dat mama a tipat, spunand ca, daca ar fi fost violata cu adevarat, nu s-ar fi simtit atat de umilita, atat de murdarita. Vreme de 18 ani am purtat in mine aceasta rusine-de-nemarturisit: simularea violului, chiar daca nu eram femei (eram insa fiul femeii). In inchisoare, in domiciliu obligatoriu ascultam cu toate urechile marturiile celorlalti colegi de suferinta despre torturile la care fusesera supusi ei si membrii famiilor lor - insa nici unul, niciodata nu a vorbit cu glas tare despre ce vor fi suferit femeile lor: torturi adevarat, simulate. Chiar de vor fi stiut. Fiindca acestea nu se povestesc, nu se marturisesc. In 1969, cand am scris "Ostinato", am atins aceasta durere de nepovestit; apoi in "Garda inversa", in "Patimile dupa Pitesti", in "Arta refugii". Partea a doua din "Justa" este dedicata patimirilor colegelor de facultate si prietene, dupa Revolutia Maghiara "Toria" si "Diana" - nume de imprumut. Un text: "Castelana" (needitat) este inchinat in intregime acestei "practici" a Securitatii cu femeile noastre.

Iata-ma, deci, in martie 2005, ca unul care desi am "experienta" (mai corect: avand stire de astfel de metode) - ma aflu dezarmat: un securist a pangarit-o pe sotia mea si mama a fiului meu - "de asta data in public si nimeni de pe platoul de televiziune nu a protestat". Pot eu face mai mult decat am facut? Mai eficace - impotriva Securitatii? Chiar daca l-as ucide pe Plesita (ceea ce ar insemna ca va trebui sa-mi spal mainile pana la sfarsitul zilelor - or eu am alte treburi), ce ar trebui sa fac cu celelalte victime ale Securitatii, prezente la "dezbatere", insa devenite, prin t a c e r e, complice? Sa le omor si pe acelea? Si unde am ajunge?

Drept care raman la ceea ce incepusem inca inainte de alegerile din 2004: "plangerile si chemarea in fata justitiei a celor 13 securisti - si a lui Ion Iliescu, sa nu se uite!"

Va saluta

Paul